

(Vervolg van blz. 3)

in 1974 voor respectievelijk 8.329.088 fr en 2.602.792 fr.

Het betrof voornamelijk schol 218.844 kg, wijting 157.742 kg, kabeljauw verre visserij 102.846 kg.

Er werd 12.316 kg afgekeurd in 1975 wat gevoelig meer is dan in 1974 (2.567 kg).

Deze cijfers moeten tot nadenken stemmen, enerzijds is de aanvoer fel gedaald en anderzijds wordt er veel vis opgehouden.

Dit is een fenomeen dat ook in andere E.E.G.-landen is vast te stellen. Er wordt b.v. in het voorjaar minder goede kwaliteit schol gevangen die op de markt slechts de ophoudprijs haalt en dan ook tot vismeel wordt verwerkt. Enkele maanden later zou diezelfde schol een goede handelswaarde hebben. Met deze omstandigheden zouden onze bedrijfsgenoten meer rekening moeten houden, des te meer omdat thans een periode van schaarste is aangebroken en het er op aan komt de opbrengst zo groot mogelijk te houden met een geringer geworden hoeveelheid.

F. AANLANDINGEN IN VREEMDE HAVENS

In de periode januari - juni werd door Belgische vissersvaartuigen eveneens in Engeland, Nederland en Denemarken aangeland. Daar alle gegevens nog niet ontvangen werden voor de periode januari - juni 1975 worden dan ook geen cijfers vermeld.

G. AANLANDINGEN DOOR VREEMDE VAARTUIGEN IN BELGISCHE HAVENS

Gedurende de eerste helft van 1975 hebben opvallend veel Deense vissersvaartuigen in Belgische havens aangeland. De vis die door hen aan wal gebracht werd was vnl. kabeljauw van zeer goede kwaliteit waarvoor dan ook een hoge prijs werd besomd. Deze kabeljauw wordt gevangen rond scheepswrakken in de Noordzee met een nieuwe door Deense vissers ontwikkelde passieve vistechiek.

Door Deense vissers werd er in de periode januari - juni 1975 190.208 kg vis aangeland voor 4.886.735 fr.

Door Engelse vissersvaartuigen werd 19.561 kg vis aan wal gebracht voor 551.770 fr.

Franse vissers hebben in Oostende 66.412 kg vis aangeland voor 809.460 fr.

H. GEMIDDELDE RESULTATEN VOLGENS BT-GROEP EN HAVEN

De gemiddelde resultaten per BT-groep kunnen als ongunstig beschouwd worden.

Het is slechts bij de kleinere klassen (-30 en 30 - 40 BT) uit Nieuwpoort en de grootste klassen (160 - 200 en 200 - 450 BT) uit Zeebrugge dat er een stijging in de opbrengst per zeedag waar te nemen valt.

De grootste vaartuigen uit Oostende boeken de grootste verliezen t.o.v. vorig jaar.

BOLNES MOTORENFABRIEKEN WERKEN EN EXPORTEREN UITSTEKEND

In verschillende Nederlandse dagbladen werd met grote letters aangekondigd dat de scheepsmotoren fabriek Smit en Bolnes, de belangrijkste industrie van Zierikzee het bedrijf sluit met 205 werknemers op straat.

Velen hebben dit verward met de uitstekende motoren fabriek van Bolnes in Krimpen aan de Lek...

Ondanks de naamverbondenheid is Bolnes zelfstandig en werkt zij normaal voort.

Het bericht over Smit en Bolnes geeft geen wijzigin-

gen in het beleid van Bolnes motorenfabriek van Krimpen aan de Lek. Zij blijven op dezelfde voet doorgaan met :

- nieuwbouw dieselmotoren van 450 - 3.000 pk
- motorenontwikkeling voor de toekomst
- service en reparatie

De heer Van Capellen junior leidt stevig en senior is de kranige waker van wat mag en niet.

Bolnes behoort immers tot de beste motoren van Europa. Dat hebben de Belgische reiders steeds ondervonden.

IJSLAND VECHT VOOR ZIJN BESTAAN OF... DE UITBREIDING DER IJSLANDSE WATEREN

Ter overweging

Velen en in het bijzonder Duitsland en Engeland zonder te spreken van de Denen, die mochtans over veel grote treilers beschikken, zijn niet te spreken over de maatregelen welke de IJslandse regering neemt ter bescherming van zijn economie, die voor 75 t.h. afgestemd is op de visserij, waarvan het praktisch moet leven.

Kunnen we het dat land ten kwade duiden ?

Ja zeggen de enen, neen zeggen zij, die er geen belang bij hebben of er dus niet gaan wissen.

Van ons standpunt gezien, menen we de IJslandse zorgen gegrond, voor zover ze geen aanleiding geven tot overdreven eisen met al de verwickelingen die ze met zich brengen. Want ook IJsland moet leven van zijn export. En het zijn juist die artikelen welke men anderen verbiedt te komen vissen, welke men in alle vormen tracht uit te voeren.

IJsland gaat in dat opzicht te ver.

We zijn voorstander van de bescherming der visgronden, maar niet in de zin zoals het thans beslist werd met de beperking der quota's, waarvan de controle veel kosten en zorgen met zich brengt.

Steeds nu nog en zelfs meer dan ooit, geziende verwickelingen welke er zijn door ontstaan blijven we bij het idee dat bepaalde visgronden gedurende bepaalde tijdstippen van het jaar verbieden, een veel effectiever en gezonder maatregel zou geweest zijn.

En dan zou IJsland zijn zones met al de verwickelingen er aan verbonden, niet tot 200 mijl moeten uitbreiden of zou het tenminste minder redenen hebben om het te doen.

Wat geschiedenis

IJsland voert reeds sinds zijn onafhankelijkheid als republiek in '44 een bewuste politiek tot uitbreiding van zijn territoriale wateren.

Een beslissing van het IJslandse parlement in deze zin werd voor het eerst genomen in 1948. In 1951 werd de overeenkomst opgezegd die Denemarken in 1901 met Engeland getroffen had (toen was IJsland nog onder deense soevereiniteit) waarbij dit land tot op 3 mijlen uit de kust van IJsland mocht komen vissen. Een jaar voordien had IJsland reeds alle fjorden en baaien van zijn noordkust voor visserij van vreemde landen gesloten en in 1952 volgde een zelfde maatregel voor alle andere fjorden en baaien en werden de visserijlimieten verlegd tot 4 zeemijlen. In 1958 werden dezelfde grenzen verlegd tot 12 mijlen (de Fransman zegt dat de appetiet komt al etende) en in 1972 tot 50 zeemijlen ! Waar velen gedacht

hadden dat dit het einddoel was dat IJsland zich gesteld had en dat het minstens zeker nog lang zou duren vooraleer dit land dergelijke uitbreidingsbrok zou verteerd hebben, kwam men toch bedrogen uit. Dit land wil werkelijk het onderste uit de kan. Het is zeker een drogreden te schermen met beschermingsmaatregelen tegen uitroeiing, enz..... In dit verband had IJsland zeker heel wat meer kansen tot een overeenkomst met de landen der traditionele visserij op de IJslandse kusten door samen beschermingsmaatregelen te bestuderen en zou er zeker een internationale overeenkomst mogelijk geweest zijn omtrent beschermingsmaatregelen voor bepaalde vangplaatsen en voor bepaalde periodes.

Zelfs naar eigen goedkeuren en waarschijnlijk naar willekeur, beschermingsmaatregelen ten nadele van de eigen vloot uitvaardigen en met deze maatregelen schermen om traditionele visserijen aan de deur te zetten, lijkt ons toch in min of meerdere mate een drogreden. Laat ons het kort stellen, dat IJsland alles zelf wil hebben en hiervoor niet aarzelt om druk en chantage uit te oefenen. Morgen kunnen andere landen met hun grondstoffen, zoals de oliesheikis dit reeds deden, ook maar de wetten komen stellen. Hopen we maar dat IJsland dan niet op haar beurt in de kou zal komen te staan en van een onrechtvaardige beslissing gewagen, zoals ze het trouwens reeds deden bij haar toegekend kwantum van de haringvangst ! ! Daar waren de beschermingsmaatregelen wel goed, als ze maar niet tegen haarzelf uitvielen. Vandaar het IJslandse protest !

Na de forse hap in 1972 tot 50 mijl, krijgen we nu ten slotte in 1975 de uitbreiding tot 200 mijl. Verder reiken de ambities van IJsland niet omdat er buiten deze gebiedsuitbreiding toch een soort vakuum heerst wat de visaanwezigheid betreft.

Als IJsland gewezen wordt op het illegaal karakter van deze maatregel en dat dit land toch liever gewacht zou hebben op de eindbeslissing van de internationale zeerecht konferentie, krijgt men te horen, dat men eenvoudig niet langer kon wachten omdat de geplande sessie voor het zeerecht, te houden in New York van maart tot mei 1976, nog zal moeten gevolgd worden van een nieuwe zitting in 1977 voor een eindbeslissing in het gunstigste geval, terwijl daarna nog de ratifikaties in de parlementen van de verschillende participerende naties moeten komen. Volgens IJsland kon de bescherming van de visstand in de IJslandse wateren niet zolang meer op zich laten wachten !

Mogelijk. Maar men had het anders kunnen aanpakken.

P. Vandenbergh